התודה היתה באה פרק שמיני

אמר רב יצחק בר אבדימי תהיינה כתיב. פירוש יו"ד ימירא דריש דמשמע מתניתא קאי שדרשנו לעיל שכל שאתה מביא ממקום אחר כזה דאי אשמי הלחם קאי נא מני למכתב יו"ד דהא שתים שני עשרונים כתיב ופריך ואימא עשרה קפיזי ומשני אמר רבא בעשרונות דבר הכתוב פי' כדדרשי' מה כאן עשרון לחלה ונקונטו' כתב בספר מוגה שלו נא גרסי' קפיזי אמר רבא וה"ג אמר רב יאחק תהיינה עשרה דבר הכתוב וי"ס דלא כתיב בהו כלל י' עשרונות דיבר הכתוב וגרסי' אמר רב יאחק בר אבדימי תהיינה כתיב ותו לא פי' דמשמע דאתא למעוטי ולמימר אלו דוקא שני עשרונים ואין הללו שני עשרונים ומיהו קשה כיון דאי נא כתיב תהיינה לא הייתי יודע לענין מה אמר הכתוב כל שאתה מביא ממקום אחר כזה אי לענין שיהא עשרון לחלה כשאתי הלחם והוי להו י' עשרונות דמה נפשך [ה] איכא עשרון לחלות משום תרומה או לענין למימר דמה אלו שני עשרונים אף להלן שני עשרונים ליו"ד חלות אם כן השתא דכתיב תהיינה מה ראית דדרשת למימר אלו דווקא שני עשרונים אימא אלו דווקא ו)(ג' עשרונים) עשרון לחלה ולגירסת הקונטו' נמי קשה דיו"ד לא מייתיא לדרשא דכמו שיאמר מתעשה לשון יחיד תעשינה לשון רביס כמו כן יאמר מתהיה תהיינה בשני יודין יו"ד אחת של עיקר ויו"ד אחת של שימוש ז] ועוד אי מיו"ד ליפיון [ח] עשר חלות למה לן ג"ס דתרומת מעשר הא כיון דאמר רחמנא אחד מכל קרבן ודרשינן (לעיל דף עז.) אחד שלא יטול פרוסה ונמצינו עשרון לחלה על כרחין אחד מי' נוטל:

הימנו ודבר אחר. פי' נקונטו' כלומר בין מה שאכתב בגופו בין מה שאמר מדבר אחר נקפא ליה דעשר עשרונות הוא דבדיליה כתיב תהיינה [ז] דמשמע עשר חלות דהא יא] אתכיפו קאי ולכבי גמר יט] [ח] אשמי הלחם דעשרון יהא בכל חלה הלכך נלוז הוקא ויכול ונלמד על המלה דעשר עשרונות הוא ויהיו דמי היקש גמור כגון אי לא הוה כתיב בתורה עשר כ] גגמרי ובשמי הלחם הוו עשרה עשרונות וילפי מהדדי ההוא הוי היקש גמור ופי' זה יתיישב לפי גירסת לעיל אבל לגירסת הלא דרשינן יו"ד דתהיינה לא יתכן ובסוף איזהו מקומן (זבחים מז.) פי' בקונטו' דתשיב הימנו מה שאתה למדין מתרומת מעשר בג"ס מנין החלות דדבר הלמד בג"ס תשיב כתורה בגופיה משום דקי"ל דבר הלמד בג"ס ונלמד בהיקש ע"י כך אנו יודעים שיש י' עשרונות כדלילפינן מהיקשא דשמי הלחם דהוי עשרון לחלה ועוד יש לפרש משום דתרומת מעשר תולין הוא תשיב בגופייהו: **אחת** להמשחו **להביתים ואחת להנוכו לעבודת כהן גדול.** מר בר חייא אמר אלא כדמסיק בשלא עבד עבודה כשהוא הדיוט לאיכא אחת לאנוכו לעבודת כהן הדיוט ואחת לאנוכו לעבודת כ"ג ואחת לאביתין ויש מפרשים כגון שעמד ביום הכיפורים [ט] דאיכא עבודת יום הכיפורים בכהן גדול ולא מילתא היא דהא קרבן יחיד אין קרב ביום הכיפורים ובפרק קמא דיומא (דף יב.) בעי אם אינש מזיד בכהן גדול בעבודה דיום הכיפורים: **אין** בכלל אלא מה שבפרט. בכל מקום שיש כלל ופרט רגיל רבינו שמואל לפרש לאיצטריך דאמרינן למכתב הכלל שלא נרבה דבר הדומה לפרט וכן מוכיח כאן דאי לאו דהוה כלל ופרטו משמע הכא דהוה יליפינן דבוכה מלחמי מודה:

ולא

אמר רב יצחק בר אבדימי תהיינה כתיב אימא עשרה קפיזי אמר רבא בעשרונות דבר הכתוב למדנו עשרה לחמץ עשרה למצה מנין ת"ל [א]על חלות לחם חמץ כנגד חמץ הבא מצה [ב]וכי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש הימנו ודבר אחר הוא וכל הימנו ודבר אחר לא הוי היקש הניחא [ג]למאן דאמר לא הוי היקש אלא למ"ד הוי היקש מאי איכא למימר תביאו רבויא היא: מתני' המילואים היו באין כמצה שבתודה חלות ורקיקין [ד] ורביכה [א]נזירות היתה באה שתי ידות כמצה [ב] של תודה חלות ורקיקין ואין בה רבוכה נמצא עשרה קבין [ג] ירושלמית שהן ששה עשרונות ועודיין: גמ' מנא ה"מ אמר רב חסדא אמר רב חמא בר גוריא דאמר קרא [א] [ב]ומסל המצות אשר לפני ה' לקח חלת מצה אחת וחלת לחם שמן אחת ורקיק אחד בשלמא חלות חלות רקיק רקיק שמן מאי [ד] נינהו לאו רבוכה מתקיף לה רב אויא אימא אנתא דמשחא אלא כדדרש רב נחמן בר רב חסדא משמיה דרבי טבלא [ג]זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה' ביום המשח אותו וכי מה למדנו לבניו [ה] ביום המשחו אלא מקיש חינוכו להמשחו מה המשחו רבוכה [ו] אף חינוכו רבוכה אמר רב חסדא [ב]כהן גדול המתקרב לעבודה צריך שתי עשרונות האיפה אחת להמשחו ואחת לחינוכו מר בר [ז] רב אשי אמר שלש ולא פליגי הא דעבד עבודה כשהוא כהן הדיוט הא דלא עבד עבודה כשהוא כהן הדיוט: נזירות היתה באה שתי ידות כמצה שבתודה [ט]: [ג]תנו רבנן [א]שלמיו לרבות שלמי נזיר לעשרת קבין ירושלמיות ולרביעית שמן יכול לכל מה שאמור בענין ת"ל מצות מאי תלמודא אמר רב פפא דבר שנאמר בו מצות לאפוקי רבוכה דלא נאמר בו מצות דבי רבי ישמעאל תנא [ט] מצות כלל חלות ורקיקין פרט כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט חלות ורקיקין אין מידי אחרינא לא:

מתני'

תהיינה. כתרי יודין דחד יו"ד דמייתר אתיא לגמרי מודה: **קפיזי.** מלאי קניס: **בעשרונות דבר הכתוב.** דממלאי דמיילי בפרשה קמרבה מן תהיינה ובפרשה כתיב (ויקרא כג.)[ד] שתים שני עשרונים: **וכי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש.** [א] דחמץ עצמו דהוא עשר גמרינן משמי הלחם עשרון לחלה מן היקישא דלחם לחם: **חוזר ומלמד בהיקש.** על מלה י' עשרונים (ה) כתמץ דכנגד חמץ הבא מלה: **הימנו ודבר אחר הוא.** כלומר אי הוה מלמד החמץ על המלה שהוא מלמד עליה דבר אחר לא הוה לריך דבר אחר אלא מלמד מן שתי הלחם עשרון לחלה מני לימיר וכי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש אבל הכא (ב) החמץ אינו מלמד על המלה מה שהוא לומד בהיקש משמי הלחם לא מלית למיפרך משום דחמץ למד משמי הלחם עשרון לחלה ומלמד בהיקש למלה שהוא י' עשרונים דהיינו דבר אחר. ע"ל נמי שמעתי הימנו ודבר אחר הוא דאי הוה יליף ממתן שבתודה לקרבן אחר דעלמא מלית לאקשויי וכי דבר וכו' השתא דלא יליף אלא להתוא קרבן גופיה ליכא למיפרך הכי: **מאי איכא למימר.** וכי דבר הלמד [בהיקש] חוזר ומלמד בהיקש: **תביאו ריבויא היא.** דלא ד)הוה למכתב תביאו גבי שמי הלחם משום טעמא דאמר לעיל והוי כמאן דכתיב הכא גבי לחמי תודה דכל הבאות שאתה מביא יהו כזה עשרון לחלה והוי כמו שלמד מגופו דקרא עשרון לחלה [ב] ולא מהיקש ה)(וכי מלמד חמץ על המלה י' עשרונות) ולא מלית למיפרך וכי דבר הלמד כו' שהרי לא למד החמץ מהיקש אבל מי [ד] תודה כדמעיקרא אתיא לחם לחם הוי דבר הלמד מהיקש ואיכא למיפרך עליה: **מתני' המלואים.** שהיו בימי משה היו (ג) כו': **שתי ידות כמצה שבתודה.** דהיינו חלות ורקיקין אבל רבוכה לא היתה בגזיר וכיון שלא היו אם אלא שני אומן מיינן נמצאו שני מיינן י' קבין ירושלמיות דכיון דג' מיינן דמלה שבתודה הוו ט"ו קבין חמשה קב לכל מין נמצאו לשני מיינן הן עשרה קבין: **שהן ששה עשרונות.** [ג] דעשרה קבין הן ששה עשרונות **שלמיות** [ד] ו)(היינו רבוכה) ומיעוטו הוא המילואים שלו אלמא דמילואים הוי רבוכה דהכן הדיוט יז) מביא תביתין (היינו רבוכה) ביום מיעוטו לעבודה וכן גדול בכל יום: **אף.** חלות לחם שמן נמי דהוי במילואים היינו רבוכה: **המתקרב לעבודה.** תמילה לאחר שנמשח: **אחד להמשחו.** שנמשח לכהן גדול: **ואחד לחינוכו.** בשביל שנתחנך בכל יום: **אף הא דלא עבד עבודה** כהן [גדול]: **הא דלא עבד עבודה מעולם כשהיה הדיוט.** מביא שלשה אחת לתיגוך תחילת עבודה ואחת לחינוכו שנתמנה לכהן גדול ואחת להמשחו. מ"ר ז"ל: רקיק ומלות חמץ על המלה אותו דבר עצמו שהוא למד מן שתי הלחם עשרון לחלה מני לימיר וכי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש אבל הכא אינו מלמד על המלה מה שהוא לומד בהיקש משמי הלחם לא מלית למיפרך משום דחמץ למד משמי הלחם עשרון לחלה ומלמד בהיקש למלה שהוא י' עשרונים דהיינו דבר אחר. ע"ל נמי שמעתי הימנו ודבר אחר הוא דאי הוה יליף ממתן שבתודה לקרבן אחר דעלמא מלית לאקשויי וכי דבר וכו' השתא דלא יליף אלא להתוא קרבן גופיה ליכא למיפרך הכי: **מאי איכא למימר.** וכי דבר הלמד [בהיקש] חוזר ומלמד בהיקש: **תביאו ריבויא הוא.** דלא ד)הוה למכתב תביאו גבי שמי הלחם משום טעמא דאמר לעיל והוי כמאן דכתיב הכא גבי לחמי תודה דכל הבאות שאתה מביא יהו כזה עשרון לחלה והוי כמו שלמד מגופו דקרא עשרון לחלה [ב] ולא מהיקש ה)(וכי מלמד חמץ על המלה י' עשרונות) ולא מלית למיפרך וכי דבר הלמד כו' שהרי לא למד החמץ מהיקש אבל מי [ד] תודה כדמעיקרא אתיא לחם לחם הוי דבר הלמד מהיקש ואיכא למיפרך עליה: **מתני' המלואים.** שהיו בימי משה היו (ג) כו': **שתי ידות כמצה שבתודה.** דהיינו חלות ורקיקין אבל רבוכה לא היתה בגזיר וכיון שלא היו אם אלא שני אומן מיינן נמצאו שני מיינן י' קבין ירושלמיות דכיון דג' מיינן דמלה שבתודה הוו ט"ו קבין חמשה קב לכל מין נמצאו לשני מיינן הן עשרה קבין: **שהן ששה עשרונות.** [ג] דעשרה קבין הן ששה עשרונות **שלמיות** [ד] ו)(היינו רבוכה) ומיעוטו הוא המילואים שלו אלמא דמילואים הוי רבוכה דהכן הדיוט יז) מביא תביתין ביום מיעוטו לעבודה וכן גדול יום כל אלמא דמילואים הוא המילואים הוו רבוכה אף חלות לחם שמן כו' עד מ"ר ז"ל אמ"כ ד"ה שלמיו וד"ה לקיק עד נמשח שייך למתה אמר ד"ה אמר רב כו' לחם מיר הס"ד ואמ"כ ד"ה חלות ורקיקין פרט. דלקיק וחלות חד הוא אלא שזה נבלל הוא נמשח והס"ד וכ"ל: [ה] ל"ל דאיכא עשר חלות כו': [ו] ל"ל עשר עשרונות למה לן כו': [ז] ל"ל ומשמע: [ח] ל"ל משמי: [ט] ל"ל דעיקר עבודה:

הגהות

רש"י ד"ה תביאו. אבל אי תימא כדמעיקרא. כל"ל: (יעב"ץ)

תוס' ד"ה אחת. מר בר רב אשי אמר. כל"ל: (יעב"ץ)

תורה אור

גמ' א) עַל חַלֹּת לֶחֶם חָמֵץ יַקְרִיב קָרְבָּנוֹ עַל זֶבַח תּוֹדַת שְׁלָמָיו: (ויקרא ז, יג)

ב) וּמִסַּל הַמַּצּוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵי יְיָ לָקַח חַלַּת מַצָּה אַחַת וְחַלַּת לֶחֶם שֶׁמֶן אַחַת וְרָקִיק אֶחָד וַיָּשֶׂם עַל הַחֲלָבִים וְעַל שׁוֹק הַיָּמִין: (ויקרא ח, כו)

ג) זֶה קָרְבַּן אַהֲרֹן וּבָנָיו אֲשֶׁר יַקְרִיבוּ לַיְיָ בְּיוֹם הִמָּשַׁח אֹתוֹ עֲשִׂירִת הָאֵפָה סֹלֶת מִנְחָה תָּמִיד מַחֲצִיתָהּ בַּבֹּקֶר וּמַחֲצִיתָהּ בָּעָרֶב: (ויקרא ו, יג)

רש"י ד) מִמּוֹשְׁבֹתֵיכֶם תָּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפָה שְׁתַּיִם שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת תִּהְיֶינָה חָמֵץ תֵּאָפֶינָה בִּכּוּרִים לַיְיָ: (ויקרא כג, יז)

ה) וְכִי תַקְרִיב קָרְבַּן מִנְחָה מַאֲפֵה תַנּוּר סֹלֶת חַלּוֹת מַצֹּת בְּלוּלֹת בַּשָּׁמֶן וּרְקִיקֵי מַצּוֹת מְשֻׁחִים בַּשָּׁמֶן: (ויקרא ב, ד)

שיטה מקובצת

ז) ורקיקין ורבוכה: **ח)** כמצה שבתודה: **ג)** ירושלמיות: **ד)** מאי ניהו לאו רבוכה: **ה)** לבניו מיום: **ו)** רבוכה אף חינוכו רבוכה. פ"ה חינוך דבניו הדיוטים רבוכה ומילואים יום חינוך הוי וקשה איך מדמה חינוך דורות דהוי כלילל [למילואים] שהיתה נאכלת ועוד דבת"כ דריש יכול כשם שאהרן ברבוכה כך בניו ברבוכה ת"ל זאת אהרן ברבוכה ולא בניו ברבוכה [ומאי פריך] וכי מה למדנו הא צריך למכתב למדרש אהרן בפני עצמו ובניו בפני עצמן דאמרינן בסוף פ' התכלת. ונראה לפרש [וכ"] מה למדנו לבניו כלומר: [ס"א מדכתיב זה קרבן אהרן ובניו משמע דנתחנכו אהרן ובניו ביחד והיכן מצינו זה אלא

מסורת הש"ס

גמ' ס)[זבחים מט: וש"נ] **ב)** שם מז. יומא מז. **ג)**[ערל יט. מז. עו. **רש"י ד)** כ"ל הו"ל **ה)** רש"ק מ"ז **ו)** ס"ל ל"ג וגי' רש"ק כמו בפיס ואין לממוק **תוס' ז)** ל"ק מ"ז

הגהות הב"ח

(ס) רש"י ד"ה מחר וכו' שבתודה דכנגד כל"ל ומיבת כחמץ נמתק: **(ב)** ד"ה המימו וכו' אבל הכא שהחמץ מלמד על המלה מה שהוא אינו לומד:

(ג) ד"ה המילואים וכו' הי' כי' הס"ד ואמ"כ מ"ה נזירות שתי ידות מיניהו הן עשרה קבין שהן ששה עשרונות דעשרה קבין הן ששה עשרונות פי שנים ממדות איפה שהן שלשה עשרונות דכיון דעשרה עשרון הוו למצה לב' ידות הן ששה עשרונות ושמי שלמי עשרון כל"ל:

(ד) ד"ה ולרביעית וכו' ואלו לרבוכה ושל חמץ:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) בתורה אור ליין על פסוק ומסל המצות שמות כט. ל"ל ויקרא ח פסוק כו:

הגהות צ"ק

[א] ל"ל דהאי דגמרינן חמץ עצמו משמי הלחם כו': **[ב]** ל"ל ולא מהיקש ואחת ומלמד חמץ על המלה י' עשרונים ולא מלית כו': **[ג]** ל"ל דעשרה קבין הן ששה עשרונות לב' מיינן שהן ג' עשרונות לכל מין דכיון דעשרה עשרונות הוה לג' מיינן נמצא לב' כו': **[ד]** נענין רבוכה דהכן הדיוט מביא תביתין ביום חינוכו דבניו לעבודה וכ"ג בכל יום וחינוכו הוא המילואים שלו אלמא דמילואים הוו רבוכה אף חלות לחם שמן כו' עד מ"ר ז"ל אמ"כ ד"ה שלמיו וד"ה לקיק עד נמשח שייך למתה אמר ד"ה אמר רב כו' לחם מיר הס"ד ואמ"כ ד"ה חלות ורקיקין פרט. דלקיק וחלות חד הוא אלא שזה נבלל הוא נמשח והס"ד וכ"ל: **[ה]** ל"ל דאיכא עשר חלות כו': **[ו]** ל"ל עשר עשרונות למה לן כו': **[ז]** ל"ל ומשמע: **[ח]** ל"ל משמי: **[ט]** ל"ל דעיקר עבודה:

הגהות

רש"י ד"ה תביאו. אבל אי תימא כדמעיקרא. כל"ל: (יעב"ץ)

תוס' ד"ה אחת. מר בר רב אשי אמר. כל"ל: (יעב"ץ)

תורה אור

גמ' א) עַל חַלֹּת לֶחֶם חָמֵץ יַקְרִיב קָרְבָּנוֹ עַל זֶבַח תּוֹדַת שְׁלָמָיו: (ויקרא ז, יג)

ב) וּמִסַּל הַמַּצּוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵי יְיָ לָקַח חַלַּת מַצָּה אַחַת וְחַלַּת לֶחֶם שֶׁמֶן אַחַת וְרָקִיק אֶחָד וַיָּשֶׂם עַל הַחֲלָבִים וְעַל שׁוֹק הַיָּמִין: (ויקרא ח, כו)

ג) זֶה קָרְבַּן אַהֲרֹן וּבָנָיו אֲשֶׁר יַקְרִיבוּ לַיְיָ בְּיוֹם הִמָּשַׁח אֹתוֹ עֲשִׂירִת הָאֵפָה סֹלֶת מִנְחָה תָּמִיד מַחֲצִיתָהּ בַּבֹּקֶר וּמַחֲצִיתָהּ בָּעָרֶב: (ויקרא ו, יג)

רש"י ד) מִמּוֹשְׁבֹתֵיכֶם תָּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפָה שְׁתַּיִם שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת תִּהְיֶינָה חָמֵץ תֵּאָפֶינָה בִּכּוּרִים לַיְיָ: (ויקרא כג, יז)

ה) וְכִי תַקְרִיב קָרְבַּן מִנְחָה מַאֲפֵה תַנּוּר סֹלֶת חַלּוֹת מַצֹּת בְּלוּלֹת בַּשָּׁמֶן וּרְקִיקֵי מַצּוֹת מְשֻׁחִים בַּשָּׁמֶן: (ויקרא ב, ד)

שיטה מקובצת

ז) ורקיקין ורבוכה: **ח)** כמצה שבתודה: **ג)** ירושלמיות: **ד)** מאי ניהו לאו רבוכה: **ה)** לבניו מיום: **ו)** רבוכה אף חינוכו רבוכה. פ"ה חינוך דבניו הדיוטים רבוכה ומילואים יום חינוך הוי וקשה איך מדמה חינוך דורות דהוי כלילל [למילואים] שהיתה נאכלת ועוד דבת"כ דריש יכול כשם שאהרן ברבוכה כך בניו ברבוכה ת"ל זאת אהרן ברבוכה ולא בניו ברבוכה [ומאי פריך] וכי מה למדנו הא צריך למכתב למדרש אהרן בפני עצמו ובניו בפני עצמן דאמרינן בסוף פ' התכלת. ונראה לפרש [וכ"] מה למדנו לבניו כלומר: [ס"א מדכתיב זה קרבן אהרן ובניו משמע דנתחנכו אהרן ובניו ביחד והיכן מצינו זה אלא

מסכת מכשירין

פרק א' המשך משנה ד'

אָמְרוּ בֵּית הִלֵּל לְבֵית שַׁמַּאי, וַהֲלֹא הַנּוֹעֵר אֶת הַקֻּלָּה, חוֹשְׁשִׁין אָנוּ שֶׁמָּא יָצְאוּ מִן הָעֻלָּה לְעֻלָּה. אָמְרוּ לָהֶן בֵּית שַׁמַּאי, שֶׁהַקֻּלָּה אֶחָד, וְאֲגֻדָּה קְלָחִים הַרְבֵּה.

עין משפט נר מצוה

י א ממ' פ"ט מהל' מעה"ק הלכה כג:

יא ב ממ' פ"ס מהל' כלי מקדש הלכה ח:

רבינו גרשום

תהיינה כתיב י' שניה רבויא. אע"ג דכתיב בשתי הלחם יליף לתודה דאינו ענין לגופו דכתיב שני עשרונים תנהו ענין לתודה: למדנו עשרה לחמץ. דהאי תהיינה בשתי הלחם דחמץ כתיב וילפי לחמץ של תודה: וכי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש. דחמץ עצמו לא כתיב בהדיא אלא גמרינן משתי הלחם מה להלן עשרון לחלה אף כאן נמי חוזר ומלמד דנגד חמץ הבא מצה: א"ל הימנו ודבר אחר הוא. כלומר לא גמרינן ליה לחמץ מדבר אחר משתי הלחם לגמרי דלא גמרי מינה אלא עשרון לחלה דכתיב תביאו כל מה שאתה מביא ממקום אחר כזה. וזהו דבר אחר דגמרי והימנו מחמץ עצמו דכתיב בחמץ תהיינה שתי יודין. ומחד יוד יליף ומשום הכי לא הוי היקש: אלא למאן דאמר הוי היקש. היכי חוזר ומלמד: תביאו רבויא הוא לא הוה צריך למכתב גבי שתי הלחם והוי כמאן דכתיב הכא לגבי לחמי תודה תביאו שכל מה שאתה [מביא] תביא כזה עשרון לחלה ומהימנו למד הכל ולא מדבר אחר לא הוי הקישא: אימא אנתא דמשחא. שמן וקרוש עגול כמין לחם היינו לחם שמן: וכי מה למדנו לבניו מיום המשחו אותו. כלומר מה קרבן חייבין בניו בשביל משיחת אביהן: מקיש חינוכו דכהן הדיוט להמשחו דכ"ג דמשמע דהיינו מלואין: ומה המשחו דכ"ג רבוכה. דכתי' מורבכת תביאנה: אף חינוכו דכהן הדיוט דבניו הדיוטין רבוכה. וחינוכו היינו מלואין שלהן. וכהן הדיוט ביום חינוכו בכל יום. (במנ') [מביא] חביתין וכ"ג בכל יום. אף חלת לחם שמן נמי. דעיקר מילואין רבוכה: המתקרב לעבודה תחילה מאחר שנמשח. אחת להמשחו בשמן ואחת לחינוכו: הא לא עבד עבודה מעולם כשהוא כהן הדיוט יביא ג'. א' לחינוכו תחלת עבודה מעולם. וא' לחינוכו אחר שנתמנה כהן גדול וא' להמשחו: שלמיו על זבח תודת שלמיו: לרבות שלמי נזיר לעשרת קבין ירושלמיו. שמן: ולרביעית שמן. לפי שבתודה היה חצי לוג שמן חצוי לחלות לרקיקין וחצוי לרבוכה וכאן בנזיר שאין רבוכה דיו ורביעית: יכול לכל מה שאמור בענין. הואיל והקיש שלמי נזיר למצה של תודה יכול יקיש לכל ג' מינין של מצה ת"ל: מאי תלמודא. היאך ממעטו ממצות: אמר רב פפא לדבר שנאמר בו מצות. בתודה מקיש אותו והיינו חלות ורקיקין דכתיב חלות מצות בלולות בשמן ורקיקי מצות אבל ברבוכה לא קאמי' מצות:

שיטה מקובצת (המשך)

מקיש כו' אלא ש"מ דמיירי בחינוך של מילואים דאז נתחנכו כולן יחד הוא לכהן הגדול וזה לכהן הדיוט ומה חינוכו של אהרן ברבוכה כו' ואינו ממש כשל אהרן דאילו אל אהרן היה כולו כליל ושל בניו היו נאכלות] הוי ליה למכתב זה קרבן ביום המשח אותו ובניו מינה שפנינן אהרן בפני עצמו ובניו בפני עצמן ולמה כתב אהרן ובניו אלא כו' אף חינוכו של מילואים היתה רבוכה ולא של דורות וגם לא היתה כליל. כך נראה למורי שיחי'. גליון. מה למדנו לבניו מיום המשחו דמשמע דבא קרא ללמד על בניו וקרא אלא מיירי אלא במשיחה דכה"ג אלא מקיש כו': ז] מר בר חייא אמר שלש: **ח]** שבתודה כו': **ט]** תנא סל מצות: **י]** אי אתיא תודה כדמעיקרא מלחם: **יא]** ורבוכה דהיינו חלוט הס"ד ומה"ד שמן לאו: **יב]** המשחו כלומר מה [חייבין] ותיבת כלום נמחק: **יג]** להמשחו דכהן הגדול ומשחו היינו חביתין דמה משחו דכהן הגדול היינו רבוכה דכתיב מורבכת תביאנה אף חינוכו דכהן הדיוט דבניו הדיוטים רבוכה [וחינוכו כו']: **יד]** הדיוט מביא [חביתין ביום] ותיבות היינו רבוכה נמחק: **טו]** רבוכה ולחמין לא היה כו' כיון דבנויר: **טז]** לרבוכה דלא כתיב: **יח]** גליון כתבו בתוס' ועוד אי מיוד ילפינן עשר חלות למה לן ג"ש דתרומת מעשר וי"מ דגז"ש למצה אצטריך דמתהיינה לא מרבינא רק הכי דאמרן דומיא דשתי הלחם דהן חמץ וי"מ מיוד תהיינה בא לומר דדרשינן שעורן לחלה מן הדיקש דנחי דמגז"ש דתרומה נפקא לן עשר מכל מקום הוי אמינא פחות מעשרון: **יט]** דהא אתביאנו: **יט]** גמרי' משתי הלחם: **כ]** עשר כלל ובשתי:

רש"י כת"י

תהיינה. כתרי יוד [דחד] יוד ימירא: **עשרה קפיזא.** דעשר עשרונות דבר הכתוב ורבא אמר מספקא ליה מאי היא. בספר מוגה שלו נא גרסינן קפיזא אמר רבא אלא ה"ג אמר רב יאחק בר אבדימי תהיינה כתיב דבר הכתוב: **וכי דבר הלמד בהיקש.** מאמי הלחם: **חוזר ומלמד.** על המלה בהיקש וכי דבר הלמד בהיקש אבל הכא אינו מלמד על המלה מה שהוא לומר בהיקש משמי הלחם לא מלית למיפרך הכי: **מאי איכא למימר.** וכי דבר הלמד [בהיקש] חוזר ומלמד בהיקש: **תביאו ריבויא הוא.** דלא הוה למכתב תביאו גבי לחמי תודה דכל הבאות שאתה מביא יהו כזה עשרון לחלה והוי כמו שלמד מגופו דקרא עשרון לחלה [ב] ולא מהיקש ה)(וכי מלמד חמץ על המלה י' עשרונות) ולא מלית למיפרך וכי דבר הלמד כו' שהרי לא למד החמץ מהיקש אבל מי [ד] תודה כדמעיקרא אתיא לחם לחם הוי דבר הלמד מהיקש ואיכא למיפרך עליה: **מתני' המלואים.** שהיו בימי משה היו (ג) כו': **שתי ידות כמצה שבתודה.** דהיינו חלות ורקיקין אבל רבוכה לא היתה בגזיר וכיון שלא היו אם אלא שני אומן מיינן נמצאו שני מיינן י' קבין ירושלמיות דכיון דג' מיינן דמלה שבתודה הוו ט"ו קבין חמשה קב לכל מין נמצאו לשני מיינן הן עשרה קבין: **שהן ששה עשרונות.** [ג] דעשרה קבין הן ששה עשרונות **שלמיות** [ד] ו)(היינו רבוכה) ומיעוטו הוא המילואים שלו אלמא דמילואים הוי רבוכה דהכן הדיוט יז) מביא תביתין ביום מיעוטו לעבודה וכן גדול יום כל אלמא דמילואים הוא המילואים הוו רבוכה אף חלות לחם שמן כו' עד מ"ר ז"ל אמ"כ ד"ה שלמיו וד"ה לקיק עד נמשח שייך למתה אמר ד"ה אמר רב כו' לחם מיר הס"ד ואמ"כ ד"ה חלות ורקיקין פרט. דלקיק וחלות חד הוא אלא שזה נבלל הוא נמשח והס"ד וכ"ל: **[ה]** ל"ל דאיכא עשר חלות כו': **[ו]** ל"ל עשר עשרונות למה לן כו': **[ז]** ל"ל ומשמע: **[ח]** ל"ל משמי: **[ט]** ל"ל דעיקר עבודה:

ולא

תהיינה. כתרי יוד [דחד] יוד ימירא: **עשרה קפיזא.** דעשר עשרונות דבר הכתוב ורבא אמר מספקא ליה מאי היא. בספר מוגה שלו נא גרסינן קפיזא אמר רבא אלא ה"ג אמר רב יאחק בר אבדימי תהיינה כתיב דבר הכתוב: **וכי דבר הלמד בהיקש.** מאמי הלחם: **חוזר ומלמד.** על המלה בהיקש וכי דבר הלמד בהיקש אבל הכא אינו מלמד על המלה מה שהוא לומר בהיקש משמי הלחם לא מלית למיפרך הכי: **מאי איכא למימר.** וכי דבר הלמד [בהיקש] חוזר ומלמד בהיקש: **תביאו ריבויא הוא.** דלא הוה למכתב תביאו גבי לחמי תודה דכל הבאות שאתה מביא יהו כזה עשרון לחלה והוי כמו שלמד מגופו דקרא עשרון לחלה [ב] ולא מהיקש ה)(וכי מלמד חמץ על המלה י' עשרונות) ולא מלית למיפרך וכי דבר הלמד כו' שהרי לא למד החמץ מהיקש אבל מי [ד] תודה כדמעיקרא אתיא לחם לחם הוי דבר הלמד מהיקש ואיכא למיפרך עליה: **מתני' המלואים.** שהיו בימי משה היו (ג) כו': **שתי ידות כמצה שבתודה.** דהיינו חלות ורקיקין אבל רבוכה לא היתה בגזיר וכיון שלא היו אם אלא שני אומן מיינן נמצאו שני מיינן י' קבין ירושלמיות דכיון דג' מיינן דמלה שבתודה הוו ט"ו קבין חמשה קב לכל מין נמצאו לשני מיינן הן עשרה קבין: **שהן ששה עשרונות.** [ג] דעשרה קבין הן ששה עשרונות **שלמיות** [ד] ו)(היינו רבוכה) ומיעוטו הוא המילואים שלו אלמא דמילואים הוי רבוכה דהכן הדיוט יז) מביא תביתין ביום מיעוטו לעבודה וכן גדול יום כל אלמא דמילואים הוא המילואים הוו רבוכה אף חלות לחם שמן כו' עד מ"ר ז"ל אמ"כ ד"ה שלמיו וד"ה לקיק עד נמשח שייך למתה אמר ד"ה אמר רב כו' לחם מיר הס"ד ואמ"כ ד"ה חלות ורקיקין פרט. דלקיק וחלות חד הוא אלא שזה נבלל הוא נמשח והס"ד וכ"ל: **[ה]** ל"ל דאיכא עשר חלות כו': **[ו]** ל"ל עשר עשרונות למה לן כו': **[ז]** ל"ל ומשמע: **[ח]** ל"ל משמי: **[ט]** ל"ל דעיקר עבודה:

מתני'